

عنوان مقاله:

بررسی مصادیق معماری پایدار در بافت تاریخی تبریز

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی رویکردهای نوین در علوم، مهندسی و تکنولوژی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

بهروز شهرپور - فارغ التحصیل کارشناسی معماری دانشگاه علمی کاربردی شهرداری تبریز

خلاصه مقاله:

چند دهه از مطرح شدن معماری پایدار می گذرد و راهکارهای بسیاری توسط آن، برای حل بحران های معاصر ارائه شده است؛ اما پایداری در معماری طبق اصول از پیش تعیین شده اتفاق نمی افتد و فرآیندی پویا و همه جانبه است. لذا جهت تحقق کامل آن پرداختن به ویژگیهای معماری بومی و سنتی از آن جهت که برخی روابط اجتماعی و اقتصادی با محیط طبیعی و نمادهای فرهنگی به طور ماهرانه انعکاسی یابد، امری لازم و ضروری است. بنابراین جهت تحقق کامل پایداری، پرداختن به ویژگی های معماری بومی غیرقابل اجتناب به نظر می رسد. معماری بومی- سنتی تبریز حاوی بسیاری از ویژگیهای منحصر به فرد است که ضمن توجه به نیازهای زیباشناختی با ظرفیت های طبیعی و اکولوژیک بستر خود نیز منطبق است؛ تکنیک های بکار رفته در این معماری بسیاری از مفاهیم نوین در عرصه معماری پایدار را دربر می گیرد و این الگوها توانسته اند پاسخگوی نیازهای کاربردی و محیطی در طول سالیان بسیار باشند. لیکن در روزگار معاصر، این الگوهای سنتی فرصت انطباق با شیوه های نوین را نیافته و در جدال نابرابر میان سنت و نوگرایی رو به قهقرا رفته اند. هدف از این نوشتار، بازشناسی بنا های بافت تاریخی تبریز از دیدگاه پایداری بوده تا بدین وسیله بتوان با بهره گیری از میراث گذشتگان به الگوهایمطلوبه در طراحی بناهای امروزی به عنوان یکی از عناصر مه و تاثیرگذار در تبریز دست یافت. روش تحقیق اتخاذ شده در این نوشتار مبتنی بر مطالعات متون و استفاده از اسناد تصویری در بستر مطالعات کتابخانه ای و به صورت توصیفی-تحلیلی خواهد بود.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، پایداری، معماری آذربایجان، بناهای سنتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/418659>

